

מכתביוס ארותי

אוהבות לטייל ברחבי הארץ, ולשבת מסביב למדורה ולשיר משירי הודואים, וכן לשבור את הרגליים בצעדות השנתיות ובהופעות ריקודיים סוערים.

★ ★ ★

הם יצאו לה

(1144/94) מסיבה את שימת הלב לנוגעים בדבר, שהיא מתחילה את מכתבה ב"ב"ה". חוץ מזה אין היא שונה מ-15 מלבסיות אחרות. היא רוצה להתכתב עם צעיר כבן 19, דתי עם דם, ראתה את עצמה חייבת להוסיף את המשפט המתוכנן הבלתי-נמנע: "ולא עם מיץ עגבניות". וכמובן, תמונה. היא גונת כבת 17 ומסרבת להתכתב עם פתח תקואים. היא טוענת שכולם יצאו לה מהאף.

★ ★ ★

אני מוכרחה לדעת!

טוב, כולנו יודעים כבר שלפני המישים שנה היה בתל-אביב ימין ושמאל רק חול וחול, ושדיונגוף לא היה או עוד רחוב. רק ראש עיר. וכמה היה נפלא בימים הטובים ההם. רומנטיקה. ריקודי הורה ברחובות בלילות שבת. סאראפאז גים. חלוצקות. נעליים גבוהות. כובע של קש. ושכונה היתה או שכונה, וכלי-הרכב המסעיר ביותר היה סוסו של מחלק הקרת. ושיים לאחר מכן — החור של הגרוש. ומיל. וחצי מיל של כופר היישוב.

והנוער זה היה גוער זה.

יתיה להם לדרך-אמוץ וחיים חפר על שהנציחו בתוכ-ניתם במועדון שלהם את כל הערכים של התקופה דאז, אבל אני חרדה לנכסי צאן הברזל של עבר קרוב קצת יותר. עברנו כילדים. לא אוכל לעבור בשלחה לגיל העמידה עד שלא אדע באיזו מידה משתמשים עדיין ילדי תשי"ט בביטויים, בשירים, או במנהגים של ילדי תרצה, למשל.

אני מוכרחה לדעת, האם:

אומרים עדיין: "בלי שותף בלי חוסף מי שיקח זה ימות?"

"צ'ילבה!"

"צ'מבל" (צביטה-מכה-בלי-להשיב-לכל-החיים)?

"צ'בוטוטי ומוטוטי עלו על הגג. מוטוטי נפל, מי נשאר?"

"מלשנית!"

בספרי הזכרונות — האם בקיפול של "סוד כמס" כותבים עדיין — מי שפותח הוא כלב נובח? או "חמור — למה הצצת?"

האם הזכרונות הנדושים ממשיכים להיות: "על השולחן טייל עפרון וחשב מה לכתוב לרותי לזכרון, והנה מצא: הימים חולפים שנה עוברת, אך הידידות לעולם נשארת." או: "זכרון נצח ונשיקה במצח". או: את הולכת בשביל ואחרייך הולך הגיל." או: את מי שאני אוהבת ותמיד עליו חושבת לראי את כל הפלא לתוב באותיות אלה." האם אומרים עדיין "בשין קוף ריש"? האם שפת-הבית שייכת כבר לשפות המתות? אני מוכרחה לדעת, אני אומרת לכם!

בה מקצה לקצה בלי הפסק, ובתוך כל הזרם הזה אנו השניים אוחזים ביד איתנה את המשוט ומנסים להגיע כנגד הזרם אל חף מבטחים, בו אילנות זוקפים ראשיהם אל-על, ועל אמיר האילן מזמרות להן צפורי השחר, לחוף בו האחיר הצח מרענן את הנפש הדחיה מכאב-החיים.

אך רותי, הביני אותנו: כבר בספר בראשית נכתב ביד אמונה: "לא טוב היות האדם לבדו, אעשה לו עזר כנגדו". ואנו בדעה עם האל השוכן בשחקם — אחת הפעמים הנדירות שאנו מאמינים בכתוב — שלא טוב לו לאדם להלך לבדו בתבל זו.

"אין ברצוננו לפרוש כאן שחור על גבי לבן דרישות מיוחדות מהשתיים שתענינה. ראשית, עליהן לענות, ובמקרה ולא נמצא את השפה המשותפת בינינו, נוכל בלב שקט ובכניסחה להלך עוד קצת לבד, ולנסות בפעם שנייה את הפור שבידינו.

"אנו חיליים הממלאים תפקיד מיוחד במיני בצבא. נמצאים רוב הימים בסביבת תל-אביב בניסיונות תפקוד, ולכן על שתי הנות להיות מסכיבה זו. אנו עצמנו תושבי רמת-גן, אוהבים עד למאד את אפילת אולם הקולנוע וכל הכרוך בה, אוהבים לכתוב שירים בלילות ירח מלא, ועוד שטויות כהנה וכהנה, שלא גלעיס אותך בהן.

"רותי, אל תאכזבי את אלה הנותנים את שנות חייהם היפות ביותר, כדי לשרת את המולדת הקרה."

★ ★ ★

הגשמה וחלוציות

הוא לא אומר שהיא צריכה להיות יפה או בלונדית (1144/92). כל מה שהוא מבקש היא שתהיה כבת 18, תדע להחזיק בעט ולסחוט ממנו כמה משפטים על דא ועל הא. על דא ועל הא, אומר הוא, כי הוא משוכנע, שאלה המגי בילים את עצמם מראש בנושאים מסויימים להתכתבות, חוקה עליהם שימאסו עצמם זה על זה, וינסו תחבולה אחרת. לכן הוא דוגל בהתכתבות חופשית, ולא דחקא על נושאים.

הוא אמנם עירוני (בן 19), אך ישמה לקבל מכתב גם מקיבוצניקים, עם כל ההסתכנות בצמיחת ויכוח על הגשמה וחלוציות, שהוא חושש שיבוא בהמשך הזמן.

★ ★ ★

המקור והאוריגינל

הן כל כך פותחות משיעומם וריקות או בעד זה הן כותבות (1144/93). הן בנות 16-17, ונורא אנטי-סלוניות. מה? רוקנרול ווספות? לא בא בחשבון. הן "מחפשות רק את המקור והאוריגינל". תראו בעצמכם כמה הוא אוריגינלי, מכתבן.

"מעונינות למצוא חברים לעט בגילים 18-19, בעלי יוזמה ודם, אך ורק צברים ובעלי שיעור קומה, רצוי קיבוצניקים. מוכנות להתכתב גם עם עירוניים מסביבות תל-אביב המתאימים לנתונים הנ"ל." אנו צברות אשר בילינו תקופה ארוכה בתנועת-נוער,

אולי אתה רוצה לצאת למסע בהודו, בורמה ויפאן? אז מדוע שלא תצטרף אל רם רנאל מירושלים, ת.ד. 848, היוצא בעוד חודשים מספר? הוא מעוניין בג'ובר טיהא בעל רצון חזק ודבק במטרה, או ביתר קיצור — משוגע לדבר.

★ ★ ★

הוא ואפסו עוד

(1144/89) הוא מן המקוריים. כך הוא חושב. "אבקשך לתיקני במספור המודר ולהפיץ דיבתי למת-כתבות:

- "האטת — עוד יצור המציע סחורתו בריש גלי;
- "אני — ואפסו ועוד. סטודנט בכיר. מקצוע וגורל;
- "הזמן — נימום הכוכבים;
- "המוזה — רחקה ממני — אולי היא אצלך?;
- "התקופה — הגיע הזמן של "אל הסתכל בחלל אלא כמה שאין בו (חיים) ובמה שיש בכ (חיות)";
- "לב — נר אורו יתל, היקרין לך והידובר נפשך למו?";
- "שניין — בכל שתחפצי לבטא ולא תדעי, בכל שתדעי ולא תחפצי לבטא;
- "נושאים — מצאי את מה שאינך חושבת שאני מסוגל להבין (אותך);
- "צמחונות — היש צמחונות שתעזו להביני את דעתך?";
- "סוף — זו ההתחלה. פיוט בסלע, כתיבה בתריי, להשתמע."

★ ★ ★

לא מפורות הפגנות

הן כאלה פשיטות, שלוש אלה (1144/90). הן טוענות שאין כל טעם לתאר את עצמן, מאחר שאין הן יפהפיות ואף לא מפורות הפגנות. סתם שלוש חיליות, הרוצות להכיר שלושה ידידים נחמדים. מובן שאחרי המלה נחמדים לא יכולה שלא לבוא המלה רצינים.

דחקא משום שהן חיליות הן רוצות בבחורים שסיימו את שירותם הצבאי. "יודים אשר הרגש וההבנה אינם זרים להם. בחורים אוהבים לטייל, לראות הצגה או סרט טוב, וכי, וכי, כמובן שאינני אומרת שהמנגינה הזאת מוכרת לי מאיזשהו מקום.

★ ★ ★

יד אוחות במשומ

(1144/91) ביקשו נורא יפה שאשתוק ולא אומר מילה על מכתבם, ואתם הרי יודעים איזו נפש טובה אני. ובכן: "אנו, עבדיך, שני חיליים הנמצאים אי-שם בארצנו הקטנטנות הזו, שנחל של מעילות, שערוריות וקנוניות זורם

יומיים מיפו לירושלים

נמשכה נסיעתו של קיפר גרמניה וילהלם השני
90 דקות מתל-אביב לירושלים כיום,
במכוניות החדישות והמרווחות של "אגד"

נשף מלכת המים 1959

ייערך ביום ה', 3.9.59, בשעה 9.30 בערב ב"אמפיטיאטרון" רמת-גן (גן אכרהם).

תוכנית תוספת ורבת-עניין ב-השתתפות "רביעית המועדון" בתוכנית מזרחית.

- כרטיסים לחשיג אצל:
- "במה" — בן-יהודה 50
- 28358.75
- "רוקוקו" — דיונגוף 93
- 23663.75
- "יוקי" — כבר דיונגוף 14
- 22445.75
- "מסך" — המלך ג'ורג' 2
- 61826.75
- "שרותרון" — עליה 3
- 63971.75
- "שעשועון" — אבן גבירול 50
- 23847.75
- ברמת-גן: "הכרטיס" — רחוב ביאליק 49, 74577.75

תחבורה: מהתחנה המרכזית קויב 54, 55, 60. מצפון תל-אביב: קויב 61, 62.

★
ארגון וביצוע: "יואל", חברה לאירועים, ארגון, פרסום וחסות-ציבור. תל-אביב רחוב הירקון מספר 106, טלפון 22141.